

min verden er som en komfyr
jeg lager mat på den
men i dag var jeg nær en av platene
jeg fikk vondt
Jeg kastet komfyren ut i snøen
men så ble jeg sulten

lykkelig plasserte du lenestolen din i stua mi
den passet ikke inn så jeg malte veggene
Men da du dro tok du den med deg
Nå står jeg sint og lurert på hvor jeg skal sitte

jeg myser i den hviteste snøen
kulda har greid å trenge gjennom sitteunderlaget
proffen bruker evigheter på å smøre skia
når han tar fram kvikklunsjen lover jeg å elske ham igjen

Verden har ingen hjørner
sa vitenskapsmannen til meg og løy.
Han gav meg håp og tro
og dermed klarte jeg å leve lenge i lykken
men nå har jeg havnet i et hjørne
hadde jeg enda visst, så kanskje jeg kunne lært meg
hvordan jeg kan komme meg ut
eller forbi